

UZASADNIENIE

C. M. (1) jest obywatelem W., od lat mieszka w Polsce i prowadzi interesy finansowe, komunikując się w języku polskim, który rozumie w mowie na tyle dobrze, że nie potrzebuje pomocy tłumacza. W sytuacjach wymagających zrozumienia pisma w języku polskim konieczne było przeczytanie mu na głos, aby zrozumiał ich treść. Oskarżony do stycznia 2017 roku był prezesem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w Ł. jest C. M. (1), który w większości decydował o wszystkim w spółce, zaś funkcję wiceprezesa pełni konkubina B. K. (1). W skład majątku spółki wchodzi między innymi nieruchomość w postaci budynku o pow. użytkowej 1758 m² położonej przy ul. (...), na której ustanowiona była hipoteka umowna na kwotę 1.351.853,40 zł na rzecz (...) Bank Spółka akcyjna z siedzibą w W. w związku z kredytem udzielonym B. K. (1).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego; zeznania świadka Ł. G. k., 348-350 tom II; zeznania świadka W. P. k. 833-834 tom V; zeznania świadka K. B. k. 352-353 tom II; zeznania M. O. k. 539 Tom III; akt notarialny umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością k. 143-146, zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON k. 137; odpis zupełny z księgi wieczystej k. 11120-1150 Tom VI, zaświadczenie o zadłużeniu - k. 78-79 tom I, wydruk z KRS spółki k. 965-979 tom V, zeznania B. K. (1) k. 990-991 tom V, k. 124v-128 tom I akt sądowych)

Księgowością spółki w okresie od 10 sierpnia 2009 roku do grudnia 2010 roku zajmowała się W. P. (2), która po odejściu ze spółki pozostawiła swoją imienną pieczętą i nie wykonywała już żadnych czynności z udziałem oskarżonego.

(dowód: zeznania W. P. (2) k. 195-196 tom I, 391-392 tom II, 777-778 tom IV, k. 145-146 tom I akt sądowych; zeznania B. K. (1) k. 124v-128 tom I akt sądowych)

Z kolei od 2 stycznia 2011 roku sprawami księgowymi spółki (...) zajmowało się biuro prowadzone przez K. B. (2). Do zakresu jego czynności należało prowadzenie ksiąg rachunkowych spółki, sporządzanie rocznych sprawozdań finansowych, składanie sprawozdań finansowych do KRS, składanie deklaracji podatkowych. Świadek zanim złożył dokumentację dotyczącą sprawozdania za danych obrotowy spółki (...) do KRS, konsultował ją z członkami zarządu tj. C. M. (1), B. K. (1) i E. M. i prezentował wyniki finansowe spółki na Walnym Zgromadzeniu udziałowców. Z chwilą podjęcia stosownej uchwały i naniesienia podpisów, K. B. (2) dokumenty składał do Krajowego Rejestru S. XX Wydziału Gospodarczy w Ł.. Z kolei zeznania podatkowe przygotowane spółki (...) były wysyłane do właściwego Urzędu Skarbowego drogą elektroniczną zaopatrzone w podpis kwalifikowany.

(dowód: zeznania K. B. (2) k. k. 351-353, 362-363 tom II; częściowe wyjaśnienia C. M. (1) k. 201-204, k. 395-397 tom II, 816-818 tom V; zeznania B. K. (1) k. 126 v. tom I akt sądowych)

W dniu 29 czerwca 2012 roku Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki z o.o. (...) podjęło uchwałę 1/2011 dotyczącą bilansu spółki za okres 01.01.2011-31.12.2011 rok. W bilansie określono przychody spółki w kwocie 170 972,58 zł, zaś stratę w kwocie 55 832,57 zł, z kolei po stronie aktywów i pasywów kwotę 682 101,03 zł. Bilans, rachunek zysków i strat oraz informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2011, zostały podpisane przez C. M. (1), B. K. (1) i K. B. (2). Nadto protokół z walnego zgromadzenia wspólników podpisany został przez protokolanta Enrico Monti i przewodniczącego B. K. (1). Następnie dokumenty w/w wymienione K. B. (2) złożył do Krajowego Rejestru S. XX Wydziału Gospodarczy w Ł.. Za 2011 rok zostało przygotowane przez K. B. (2) i przesłane drogą elektroniczną do Urzędu Skarbowego Ł. zeznanie podatkowe CIT – 8 spółki (...), które wykazało przychód 170 975,41 zł oraz stratę w kwocie 45 282,62 zł.

(dowód: bilans spółki (...) na dzień 31.12.2011 k. 152 Tom I; rachunek zysków i strat spółki (...) za okres 1.01.2011-31.12.2011 k. 151 Tom I; informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2011 k. 153-154 Tom I; protokół z Walnego Zgromadzenia Wspólników k. 155-156 Tom I;

sprawozdanie z działalności zarządu spółki (...) k. 157 Tom I; deklaracja Cit-8 spółki (...) z (...) Urzędu Skarbowego w Ł. k. 370-371 Tom II ; protokół z Walnego Zgromadzenia Wspólników k. 381 Tom II)

Z kolei w roku 2012 roku zgromadzenie wspólników spółki (...) podjęło uchwałę 1/2013, w której wskazano, że bilans spółki za miniony rok obrotowy zamknął się po stronie aktywów i pasywów kwotą 915 796,03 zł i strata bilansową w kwocie 40 863,20 zł. Protokół z walnego zgromadzenia wspólników podpisany został przez protokolanta Karola Bednarka i przewodniczącego B. K. (1). Sprawozdanie z działalności zarządu zostało podpisane przez C. M. (1) i B. K. (1). Za 2012 rok zeznanie podatkowe CIT – 8 spółki (...) wykazało przychód 164 687,05 oraz stratę w kwocie 40 344,19 zł. Przedmiotowe dokumenty zostały złożone przez K. B. (2) do Krajowego Rejestru S. XX Wydziału Gospodarczy w Ł.

(dowód: protokół z Walnego Zgromadzenia Wspólników k. 381-381v. Tom II, sprawozdanie z działalności zarządu spółki (...) k. 380 Tom II; informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2012 k. 379 Tom II; deklaracja Cit-8 spółki (...) z (...) Urzędu Skarbowego w Ł. k. 382-383 Tom II; zeznania B. K. (1) k. 126 v. tom I akt sądowych)

W dniu 5 grudnia 2012 roku C. M. (1) zawarł z P. G. umowę zlecenia pośrednictwa finansowego, której przedmiotem było pozyskanie kredytu w kwocie realnie odpowiadającej zdolności (...) spółki (...). Zgodnie z paragrafem 3 przedmiotowej umowy P. G. miał uzyskać kredyt dla spółki w granicach od 1 700 000 do 2 000 000 zł. C. M. (1) udzielił P. G. pisemnego upoważnienia do reprezentowania go przy czynnościach dotyczących uzyskania kredytu gotówkowego dla spółki (...). P. G. poinformował C. M. (1), że zgodnie z przyjętymi w praktyce wytycznymi banków będą potrzebne w zakresie spółki (...) w oryginale wyniki finansowe za rok 2011-2012, operat szacunkowy nieruchomości spółki stanowiącego podstawę zabezpieczenia kredytu i biznes plan. Przedmiotowe dokumenty ze względu na ich rodzaj i specyfikację wymagały skompletowania ich przez P. G. w pewnym okresie czasu. Wymagane dokumenty świadek otrzymywał w formie papierowej oraz za pośrednictwem poczty e-mail. Wszelkie kwestie związane z wypełnieniem dokumentów o niezbędne informacje dotyczące spółki (...), P. G. ustalał wyłącznie z C. M. (1). W sytuacji zaś problemów z odczytaniem po polsku treści przesyłanych do niego od P. G. wiadomości e-mail zdarzało się, że prosił o pomoc w odczytaniu Ł. G. (2), z którym często się kontaktował i przebywał również na ternie spółki.

(dowód: wyjaśnienia C. M. (1) k. 201-204 tom I, k. 201-204, k. 395-397 Tom II, k. 816-818 tom V; zeznania P. G. k. 5-6, 193-194 tom I; k. 416-419 tom III, , k. 313-314 tom II, k.555-559, k. 1016-1029 Tom VI; k. 140-142 Tom I akt sądowych; upoważnienie - k. 358 II; zeznań Ł. G. (2) k. 348-350 Tom II, k. 829v.-831 tom V, k. 146-147 tom I akt sądowych; zeznania B. K. (1) k. 126 v. tom I akt sądowych)

P. G. posiadając stosowne upoważnienie podpisane przez C. M. (1) w celu uzyskania kredytu gotówkowego dla spółki (...) nawiązał w dniu 16 stycznia 2013 roku kontakt z przedstawicielami Banku Spółdzielczego Towarzystwo (...) „PA – CO – BANK” z siedzibą w P.. Wynikiem podjętych działań było spotkanie C. M. (1) i P. G. z przedstawicielami banku celem złożenia wniosku o kredyt i przedłożeniu stosownych dokumentów spółki oraz przeprowadzenie wizji lokalnej przez pracowników banku na nieruchomości należącej do spółki (...). Na spotkaniach przekazywane były przez P. G. następujące nieprawdziwe dokumenty spółki w postaci: bilansu sporządzonego na dzień 31.12.2011 r., który wykazywał po stronie aktywów i pasywów kwotę 1 443 189,43 zł oraz rachunek zysków i strat sporządzony za okres 1.01.2011 r. do 31.12.2011 r. wskazujący zysk w kwocie 705 256,25, z kolei zysk KRA – MON za rok 2012 r. w wysokości 776.000,92 zł przy przychodach 6.452.675,90 zł. Na wszystkich przedmiotowych dokumentach naniesione są podpisy głównej księgowej W. P. (3) oraz C. M. (1).

(dowód: zeznania P. G. k. 223-225 Tom I, k. 416-419 tom III; . 140-142 Tom I akt sądowych; zeznania A. J. k. 854-858 tom V ; zeznania M. O. k. 21-23 Tom I, k. 211-212 tom II, k. 539 Tom III, k. 822-824 tom V; zeznania A. R. (1) k. 333-337 tom II; bilans 2012 k. 103-104, rachunek zysków i strat 2012 k. 105 tom I, informacja dodatkowa do sprawozdania 2011 - k. 106-107 tom I, bilans 2011 – k. 108-110 tom I; deklaracja CIT-8 - k. 120-123 tom I)

W toku weryfikacji złożonych dokumentów (...) spółki (...) pracownicy A. R. (1) i J. K. w dniu 21 lutego 2013 roku udały się do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XX Wydział Krajowego Rejestru Sądowego. W trakcie przeglądania akt rejestrowych złożonych przez spółkę (...) ujawniły różnice w dokumentach w postaci bilansu spółki za 2011 roku oraz informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego za rok 2011 polegające na tym, iż zgodnie z bilansem złożonym w banku przychody spółki (...) wynosiły 6.388.788 złotych a zysk 705.256,25 złotych a według bilansu złożonego w Krajowym Rejestrze Sądowym przychody spółki wynosiły 170.972,58 złotych a strata wyniosła 55.832,57 złotych. Podobnie okazała się nieprawdziwa przedłożona w banku informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2011 albowiem w dokumentach złożonych w Banku po stronie aktywów i pasywów spółka wskazała sumę 1.443.189,43 złotych z zyskiem bilansowym w wysokości 705.256,25 złotych. Z kolei z dokumentów złożonych w Sądzie Rejestrowym wynikało, iż po stronie aktywów i pasywów spółka wskazuje sumę 682.101,03 złotych, a rok zamknęła stratą bilansową w wysokości 55.832,57 złotych. Te same różnice co do zysków/straty za 2011 rok wynikały z dokumentu w postaci rachunków zysków i strat. W związku z ujawnionymi nieprawidłowościami w złożonych dokumentach P.-Co Bank w P. w dniu 11 marca 2013 roku odmówił udzielenia kredytu dla spółki (...).

(dowód: zeznania M. O. k. 21-23 Tom I, k. 211-212 tom II, k. 539 Tom III, k. 822-824 tom V; zeznania A. R. (1) k. 333-337 tom II; zeznania J. K. k. 302-303 Tom II, k. 831-832 tom V)

W zakresie podpisów W. P. (2) złożonych na dokumentach wskazujących nieprawdziwe informacje o danych (...) spółki (...), świadek wówczas już nie pracowała w KRA – MON i to nie ona je podpisywała. W toku prowadzonego śledztwa nie udało się zidentyfikować autora podrobionych podpisów W. P. (2) z uwagi na ich ograniczoną wartość badawczą. Niewątpliwie zostały podrobione i nie pochodzą od W. P. (2). Ich autorstwo mieściło się w możliwościach P. G. w znacznie większym stopniu niż pozostałych badanych osób.

(dowód: opinia biegłej M. W. – k. 215-228 tom II; opinia biegłego A. C. – k. 398-412 III)

Część z tych nierzetelnych dokumentów, w szczególności bilansów oraz rachunków zysków i strat, przygotował P. G..

(dowód: odtworzenie zapisu rozmowy załączonej do akt IV K 156/14 – k. 1.719 – 1. (...). III, stenogram – k. 874 tom V, zeznania Ł. G. (2) k. 860v-8863, k. 863-863v., k. 945, k. 955-957 tom V, k. 146-148 tom I akt sądowych; zeznania P. G. k. 951-953, tom V, k. 140-142 Tom I akt sądowych)

Z zeznania złożonego w KRS przez K. B. (2) o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez spółkę (...) Cit-8 za rok 2012 wynika, że po stronie przychodów uzyskano 164 687,05 zł, zaś strata wyniosła 40 344,19 zł. Z kolei po stronie pasywów i aktywów wskazano kwotę 915 796,023 zł.

(dowód: CIT-8 za 2012 rok k. 382-383 tom II, Bilans 31.12.2012 k. 388-389, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 1086-1088 tom VI)

P. G. po tym jak uzyskał informacje o odmowie w PACO BANK udzielenia kredytu udał się do (...) Oddział w Ł., celem uzyskania dla spółki oskarżonego kredytu w wysokości 2 000 000 zł. W tym samym dniu M. L. otrzymał informację przesłaną drogą mailową z Systemu Wczesnego Ostrzegania o Zagrożeniach ((...)) działającego przy (...) Banków (...), iż C. M. (1) przedstawia nieprawdziwe wyniki finansowe. M. L. postanowił sprawdzić uzyskane informacje i w dniu 21 marca 2013 roku udał się do Krajowego Rejestru Sądowego XX Wydział Gospodarczy w Ł., gdzie sprawdził złożone dokumenty spółki (...). Po ich przejrzeniu stwierdził, że faktycznie informacje dotyczące kondycji finansowej spółki są inne niż te, które znajdowały się w złożonych dokumentach w Krajowym Rejestrze Sądowym. Konsekwencją tego stanu rzeczy była odmowa udzielenia kredytu w kwocie 2 000 000 złotych. Ponadto zauważył w dokumentacji, iż udziały C. M. (1) w spółce (...) są zajęte przez komornika. M. L. o tej decyzji powiadomił P. G., nie uzasadniając jednak powodu odmowy.

(dowód : zeznania świadka P. G. k. 140-142 Tom I akt sądowych)

P. G. nawiązał kontakt z kolegą J. R., który zatrudniony jest w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. przy ulicy (...), w celu uzyskania dla spółki (...) kredytu w wysokości 300 000 zł. Początkowo ustalenia w tym przedmiocie czynił za pośrednictwem poczty e-mail. We wiadomości do P. G. z dnia 18 marca 2013 roku J. R. wymienił jakie dokumenty będą potrzebne do zawarcia umowy, między innymi podsumowanie podatkowej księgi przychodów i rozchodów, zeznania podatkowe właściciela/wspólników za 2012 roku, bilans otwarcia lub bilans i rachunek zysków oraz strat za okres bieżący. J. R. również dokonał wizji lokalnej nieruchomości spółki i rozmawiał z C. M. (1) przedstawiając warunki udzielenia kredytu w ramach procedury szybkiej linii kredytowej oraz weryfikował otrzymane skany dokumentów z oryginałem w siedzibie spółki.

(dowód: zeznania P. G. k. 702-704 tom IV, k. 951-953 tom V, k. 1065-1066 tom VI, 140-142 Tom I akt sądowych zeznania J. R. k. 607-609, 706-707, 728-729 tom IV, k. 147-147v. tom I akt sądowych; wyjaśnienia C. M. (1) k. 982-984 tom V, k. 1065-1066 tom VI, bilans 2012 k., rachunek zysków i strat 2012 k. 105 tom I, informacja dodatkowa do sprawozdania 2011 - k. 106-107 tom I, bilans 2011 – k. 108-110 tom I; deklaracja CIT-8 - k. 120-123 tom I, wiadomość e-mail z dnia 18.03.2019 r. k. 590 tom w dniach 26.02.2019 r., 12.03.2019 r., 21.03.2019 r.)

W dniu 19 marca 2013 roku został złożony przez spółkę (...) wniosek o udzielenie przez (...) Gwarancji Spłaty Kredytu w Banku (...) S.A na kwotę 300.000 zł. Dołączono niezetelne dokumenty między innymi: bilans za rok 2011 wskazujący pasywa 1 443 189,43 zł, bilans za rok 2012 wskazujący pasywa 2 112 540,95 zł, rachunek zysków i strat za rok 2011 wskazujący przychody 6 388 788,02 zł, zysk 705 256,25 zł, rachunek zysków i strat za rok 2012 wskazujący przychodu 6 452 675,90 zł, zysk 776.000,92 zł, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (posiesionej straty) przez podmiot podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2011 Cit-8 wskazujące przychody 6 392 169,46 zł i dochód 927 970,25 zł. Na wszystkich przedmiotowych dokumentach naniesione są podpisy głównej księgowej W. P. (3) oraz C. M. (1). D. również niezetelną historię rachunku bankowego prowadzonego w Banku (...) S.A. za okres od września 2012 roku do lutego 2013 roku dla firmy (...) o numerze (...).

(dowód: zeznania J. R. k. 607-609, 706-707, 728-729 tom IV, k. 147-147v. tom I akt sądowych; zeznania P. G. k. 702-704 tom IV, k. 951-953 tom V, k. 147-147v. tom I akt sądowych; wniosek o kredyt k. 1058-1061 tom VI, CIT-8 k. 642-645, rachunek zysków i strat 2012 k. 647 Tom I, bilans 2012 k. 648-649 Tom I, rachunek zysków i strat 2011 k. 650 Tom I, bilans 2011 k. 651-652 Tom I, historia rachunku Bank (...) SA k. 668681 tom IV, zeznania W. P. (2) k. 777-778 tom IV)

Dokumenty przedłożone do wniosku przekazane zostały do akceptacji. W dniu 22 marca 2013 roku w Ł. została zawarta umowa o kredyt - S. L. (...) Nr (...) pomiędzy Bankiem (...) S.A reprezentowanym przez M. P. i J. R. a spółką (...) reprezentowaną przez C. M. (1) jako Prezesa Zarządu. Zgodnie z postanowieniami umowy spółce przyznano kredyt w kwocie 300.000 zł na rachunku bieżącym obsługiwany przez Bank (...) S.A. Przedmiotowy kredyt był udzielony na okres 12 miesięcy to jest do dnia 20 marca 2014 roku, jednakże aneksem z dnia 21 marca 2014 roku przedłużono okres spłaty do dnia 18 kwietnia 2014 roku. Jednym z zobowiązań ciążącym na kredytobiorcy zgodnie z §4 pkt 9 było dokonywanie na koncie stałych obrotów w wysokości minimum kwocie udzielonego kredytu, w razie naruszenia warunków bank mógł podwyższyć oprocentowanie o 2 p.p.

(dowód: umowa o kredyt szybka linia kredytowa, Aneks do umowy z dnia 22.03.2013 r. k. 590, zeznania M. P. k. 669-696 IV, k. 155v-156 tom I akt sądowych, wyjaśnienia C. M. (1) k. 982-984 tom V, zeznania B. K. (1) k. 990-991 tom V)

Gdyby oskarżony C. M. (1) przy ubieganiu się o kredyty złożył autentyczne dokumenty obrazujące rzeczywistą sytuację finansową KRA – MON, w których wykazane były straty finansowe spółki, nie otrzymałby kredytu w banku z uwagi na istniejący w takim układzie brak zdolności kredytowej.

(dowód: zeznania M. P. k. k. 669-696, k. 758-759 tom IV, k. 155v-156 tom I akt sądowych; zeznania J. R. k. 706-707 tom IV, zeznania D. K. k. 760-761 tom IV, k. 156-156v tom I akt sądowych)

Przez rok od zawarcia umowy oskarżony nie wywiązywał się nałożony obowiązków, nie dokonywał obrotów na rachunku, co skutkowało najpierw podniesieniem oprocentowania kredytu z 2% do 9,12%, a ostatecznie wobec braku obrotów na koncie brakiem możliwości przedłużenia umowy na kolejny okres. Oskarżony nie posiadał środków pieniężnych na koncie, aby dokonać spłaty w terminie umownym. Bank w dniu 21 marca 2014 roku przedłużył kredytowanie o 30 dni, tj. do 18 kwietnia 2014 roku celem przedstawienia przez spółkę dokumentacji umożliwiającej finansowanie. Spółka nie spłaciła zaciągniętego zobowiązania i nie zaproponowała żadnego rozwiązania oraz wykorzystwała cały limit kredytu czyli 300 000 zł. Na dzień 31 grudnia 2013 roku saldo na rachunku wynosiło – 300 000 zł. W okresie od 22.03.2013 r. do 20.03.2014 r. suma transakcji uznaniowych wyniosła 142 350 zł, zaś suma transakcji obciążeniowych wyniosła 442 350 zł, środki do dyspozycji 0. 00 zł.

(dowód: zeznania M. P. k. k. 669-696 tom IV, k. 155v-156 tom I akt sądowych; wyciąg z rachunku Banku (...) za okres od 22.03.2013 do 20.03.2014 r. k. 732-736 tom IV)

W celu wyegzekwowania od C. M. (1) należności banku z tytułu niespłaconej w/w umowy, (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wysłało dwukrotnie wezwanie zapłaty pierwsze w dniu 11 lipca 2014 roku kwoty 300 000 zł oraz odsetek w wysokości 12 269 zł, a kolejne w dniu 9 lutego 2015 roku kwoty 300 000 zł oraz odsetek 36 236,32 zł. W dniu 4 marca 2015 roku wystawiony został Bankowy Tytuł Egzekucyjny i w dniu 4 marca 2015 roku wystąpiono z wnioskiem do sądu o nadanie klauzuli wykonalności, którą bank otrzymał. Na (...) spółki (...) przy ul. (...) ustanowiono na rzecz banku hipotekę przymusową. Nie wyegzekwowano na rzecz banku żadnej kwoty.

(dowód: zeznania A. R. (2) k. 784-785 tom IV, wezwanie do zapłaty k. 788-789 tom IV, bankowy tytuł egzekucyjny k. 795 tom IV, postanowienie o nadaniu klauzuli k. 796 tom IV zeznania N. P. k. 1112-1113 tom VI)

W piśmie z dnia 9 lutego 2015 roku Bank (...) S.A. wskazał prawidłową historię rachunku bankowego o numerze (...) za okres od 1.09.2012 r. do 28.02.2013 r. zawierającą wykonanych tylko 24 transakcji.

(dowód: pismo Banku (...) SA. K. 771-772 tom IV)

W październiku 2015 roku do C. M. (1) zwrócił się wieloletni kolega A. N. (1) o pomoc w otwarciu biznesu, który miał planować z P. P. (1). Jako, że od lat świadek utrzymywał kontakty z oskarżonym i miał wiedzę o jego możliwościach handlowych, zwrócił się do niego z propozycją wejścia w wspólny biznes. Zyski planowanego przedsięwzięcia miały być czerpane w odpowiednim stosunku do wniesionego wkładu inwestycyjnego przez P. P. (1), A. N. (1), który nie wpłacił żadnych pieniędzy ale był pośrednikiem pomiędzy C. M. a inwestorami polskimi i E. N., która w ten sposób chciała wprowadzić swojego syna T. N. w to przedsięwzięcie. C. M. zaproponował, żeby biznes polegał na prowadzeniu sklepu wolnocłowego przy czym osoby inwestujące pieniądze w owo przedsięwzięcie nie miał żadnej wiedzy o zasadach prowadzenia tego rodzaju sklepów oraz warunkach prawnych ich założenia. C. M. (1) zaoferował, że podejmie się znalezienia kontaktu i tak też uczynił, informując podczas jednego ze spotkań na terenie spółki (...), A. N. (1) i P. P. (1) o firmie ze Szwajcarii, która chce wejść we współpracę. Jednocześnie oskarżony stwierdził, że dla uwiarygodnienia polskich kontrahentów niezbędne jest dokonanie wpłaty kwoty 56.000 euro.

(dowód: zeznania A. N. (1) k. 53v-58 tom I, k. 253-254 tom II/III, k. 157-158v, k. 163-167 akt sądowych; zeznania P. P. (1) k. 124-131 tom I, k. 123-124 tom I akt sądowych; zeznania A. P. k. 122v-123 tom I akt sądowych, zeznania E. N. k- 1050-1060, k- 170-171 z akt IV K 17/17 k. 143v.-144 tom I akt sądowych; zeznania T. N. k. 144-145 tom I akt sądowych; zeznania B. K. (1) k. 191, 200 tom I/III, k. 341-342- tom II/III, k. 990-991 tom III/III, k. 124v-128 tom I akt sądowych)

P. P. (1) i A. N. (1) zebrali kwotę 42 000 euro i przekazali ją w gotówce oskarżonemu, podczas spotkania z nim w listopadzie 2015 roku na terenie spółki (...) przy ulicy (...) w Ł.. Do następnego spotkania z oskarżonym doszło nie wcześniej niż 13 listopada 2015 roku w restauracji (...) prowadzonej przez jego syna E. M., podczas którego przekazano oskarżonemu kolejną transzę w wysokości 11 250 euro. P. P. (1) i A. N. (1) na powyższe wpłaty nie pobrali

od oskarżonego pokwitowania, lecz za każdym razem podczas spotkań z P. P. (1) na terenie spółki (...), czy w placówce banku (...) oskarżony zapewniał, że wszystko idzie w dobrym kierunku.

(dowód: zeznania A. N. (1) k. 53v-58 tom I, k. 253-254 tom II/III, k. 157-158v, k. 163-167 akt sądowych; zeznania P. P. (1) k. 123-132 tom I, tom I akt sądowych k. 123-124; zeznania A. P. k. 122v-123 tom I akt sądowych; dowody sprzedaży dewiz k. 132-135 tom I)

Kolejne spotkanie C. M. (1) z P. P. (1) i A. N. (1) odbyło się w styczniu 2016 roku w barze żony P. P. (1). Na spotkaniu oskarżony ponownie zapewnił, że przedstawiciele ze Szwajcarii przyjadą po 10 stycznia 2016 roku celem podpisania umów, lecz wymagana jest wpłata na konto firmy szwajcarskiej kwoty 120 000 euro. P. P. (1) podjął się zebrania wymaganej ilości pieniędzy. Kwotę 95 000 zł przekazała A. P., która wypłaciła z banku, kolejną część w kwotach 200 000 zł i 20 000 euro przekazała E. N... Pozostała kwota P. P. pożyczył od znajomych, a także wziął z oszczędności domowych. Zebraną ilość gotówki P. P. (1) wymienił w kantorze na walutę euro, a następnie podczas spotkania w dniu 10 stycznia 2016 roku ponownie w lokalu żony przekazał kwotę 120 000 euro C. M. (1). Następnie oskarżony przekazał pieniądze A. N. (1), aby wpłacił na konto firmy (...), z którego to konta miały być następnie przelane na konto firmy szwajcarskiej.

(dowód: zeznania P. P. (1) k. 124-132 tom I, k. 131v-138 tom I/III, zeznania A. N. (1) k. 53-58 tom I, k. 157-158v, k. 163-167 akt sądowych, zeznania A. P. k. 114-116 tom I/III, zeznania świadka E. N. k. 105--107 tom I/III k. 143v.-144 tom I akt sądowych, zeznania T. N. k. 144-145 tom I akt sądowych, dowody wpłaty k. 109, k. 117-120 tom I/III)

(...) prowadzi w Banku (...) S.A. rachunki bankowe o numerach (...) oraz (...), był także w tym banku prowadzony w okresie od 17.01.2012r. do 9.06.2016r. trzeci rachunek o nr (...). Pełnomocnikami do rachunków tych byli zarówno B. K. (1), jak i C. M. (1). Oskarżony miał dostęp poprzez Internet do rachunku od 18 marca 2010 r.

(dowód: historie rachunków I. I. Special B. K. (1) i (...) Sp. z o.o. tom II/III k. 247-264, pismo banku t. II sądowy k 277)

W dniu 12 stycznia 2019 roku A. N. (1) otrzymał wiadomość sms od C. M. (1) zawierającą dane: (...) SA B. dello stato del C. T. 6500 B. (...) do przelewu. A. N. (1) wraz z C. M. (1) udali się do C. Bank (...), w którym posiadał rachunek bankowy A. N. (1). Następnie dokonał przelewu w kwocie 110 000 euro i 9990,56 euro na rachunek firmy (...) SA

(dowód zeznania A. N. (1) k. 53-58 tom I/III, k. 157-158v., k. 163-167 akt sądowych, wiadomość sms k. 4 tom I/III, potwierdzenie przelewu k. 16 i 17 tom I/III)

(...) S.A. dokonało przelewów zwrotnych w dniach 18 i 19 stycznia 2016 roku na rachunek bankowy należący do I. I. Special o numerze (...) odpowiednio kwoty: 70 000 euro oraz 40 000 euro. Wcześniejsza kwota została potrącona o 10 000 euro przez (...) S.A. Następnie oskarżony w kolejnych dniach dokonał przelewów kwot 20 000 euro, 17 000 euro, 15 000 euro na rachunek (...) o numerze (...), kolejnego zaś przelewu na kwotę 20 000 euro dokonał w dniu 25 stycznia 2016 roku na rachunek (...) o numerze (...). Następnie oskarżony dokonał wypłat w gotówce w dniu 19 stycznia 2016 r. w kwocie 5 000 euro, w dniu 21 stycznia 2016 r. w kwocie 3 000 euro, w dniu 25 stycznia 2016 roku kwoty 5 000 euro, w dniu 26 stycznia 2016 roku kwoty 7 000 euro. Wypłat dokonywała również B. K. (1) w dniu 1 lutego 2016 r. kwoty 300 euro, w dniu 17 lutego 2016 roku kwoty 500 euro, w dniu 2 marca 2016 roku kwoty 1 000 euro. Również regulowano zobowiązania firmy (...) dokonując z rachunków (...) i (...) różnego rodzaju opłat. W dniu 19 stycznia 2016 roku z rachunku (...) dokonano przelewu na rzecz (...) funduszu (...) kwoty 12 845,52 zł oraz kwoty 69 167,66 zł na rzecz M. (...) tytułem spłaty umowy leasingowej samochodu osobowego A. (...). Tego samego dnia dokonano przelewu kwoty 2 484,60 na rzecz (...). Oskarżony w dniu 20 stycznia 2016 roku dokonał przeksięgowania środków z tego konta w wysokości 50 000 zł. B. K. (1) w dniu 27 stycznia 2016 roku dokonała wypłaty gotówkowej w kwocie 4 000 zł, w dniu 1 i 11 lutego 2016 r., w dniu 4 marca 2016 r. dokonała wypłat w kwotach po 1000 zł s, w dniu 9 marca 2016 r. wypłaciła 2000 zł.

(dowód: kopia dokumentacji załączonej przez pełnomocnika pokrzywdzonego tom I k. 27-32, historii rachunków I. I. Special B. K. (1) i (...) Sp. z o.o. tom II/III k. 235-264 i k. 436-436v., częściowo zeznania B. K. (1) k. 124v-128 tom I akt sądowych)

Kolejne spotkanie C. M. (1) z P. P. (1) i A. N. (1) odbyło się w dniu 25 stycznia 2016 roku, podczas którego oskarżony poinformował, że następnego dnia o godzinie 20:00 przyjadą przedstawiciele szwajcarskiej firmy i należy przyjąć ich w restauracji. Umówionego dnia nikt nie przyjechał, zaś C. M. (1) zniknął i nie odbierał telefonów. B. K. (1) również nie potrafiła udzielić informacji, gdzie znajduje się obecnie oskarżony.

(dowód: zeznania A. N. (1) k. 53v-58 tom I, k. 253-254 tom II/III, k. 157-158v., k. 163-167 akt sądowych; zeznania P. P. (1) k. 123-132 tom I, tom I akt sądowych k. 123-124; zeznania B. K. (1) k. 86-89 tom I, k. 274-276 tom II/III)

W dniu 8 kwietnia 2016 roku P. P. (1) i A. N. (1) zauważyli C. M. (1) wyjeżdżającego wraz z B. K. (1) z terenu spółki (...). Kiedy oskarżonych ich zauważył przyspieszył oraz uderzył w ich auto i zaczął uciekać. Ostatecznie nie udało się zatrzymać oskarżonego.

(dowód: zeznania A. N. (1) k. 53v-58 tom I, k. 253-254 tom II/III, k. 157-158v., k. 163-167 akt sądowych; zeznania P. P. (1) k. 123-132 tom I, tom I akt sądowych k. 123-124, zeznania B. K. (1) k. 124v-128 tom I akt sądowych)

C. M. (1) urodzony (...) w C., W., posiada obywatelstwo włoskie, wykształceniu średnie, jest ojca pięciorga dzieci, z których jedno pozostaje na jego utrzymaniu współwłaścicielem nieruchomości przy ul. (...) o wartości od 4 500 000 do 5 000 000 zł, . Oskarżony jest częściowo na utrzymaniu żony i pracuje jako spedytor otrzymując wynagrodzenie 1200 euro miesięcznie, jest udziałowcem spółki (...) ,był karany.

(dowód: dane osobo-poznawcze z aktu oskarżenia ujawnione k- 122 tom I sądowy, odpis wyroku w sprawie IV K 156/14 k- 907-943)

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia stawianego zarzutu oszustwa na szkodę banku (...) S.A. W rozprawie sądowej nie brał udziału. Stanowisko oskarżonego prezentowane w niniejszym postępowaniu jest tożsame do tego przyjętego w sprawie IV K 156/14, w której został prawomocnie skazany za czyn o tożsamym modus operandi. C. M. (1) zaprzecza, aby sporządzał, podpisywał nieprawdziwe dokumenty, które zostały złożone do banku (...) S.A. lub je weryfikował. To P. G. jego zdaniem zajmował się wszystkimi sprawami związanymi z uzyskaniem kredytu. Te same dokumenty co do innych banków złożył do banku (...). On kazał oskarżonemu podpisać te dokumenty. Nie potrafił czytać po polski i nie wiedział co jest tam napisane. G. i G. powiedzieli mu co jest napisane w tej umowie, ale nie czytali jej do końca. Dopiero w sprawie PA-CO Bank dowiedział się, że dokumenty są sfalszowane. Rozmawiając z G. odpowiedział mu, że nie wie co stało się z dokumentami, że są takie dokumenty a nie inne. On wszystko robił na komputerze. Ja dostałem do podpisania np. rachunek zysków i strat spółki (...) i nie było jeszcze pieczętki i podpisu księgowej W. P. (2), pieczętki jej też nie było w firmie i nie wie skąd się wzięła pieczętka głównej księgowej. B. K. (1) i E. M. nie brali udziału w fałszowaniu dokumentów. Był kilka razy w Banku (...) w Ł. i otrzymał do podpisania umowę, aneks i weksel. W zakresie historii operacji na rachunku tej przedstawionej przez bank to faktycznie mogło tak być mało operacji. Na koniec roku robi tak, że na pulpit ściąga wyciągi z konta, mogło być tak że ściągnął z komputera bo duże rzeczy ściągał. Te dokumenty księgowe musiała sporządzić osoba która się zna gdyż ona na tym się nie zna.

(dowód: wyjaśnienia C. M. (1) k.203-204, 396-397, 817-818, 982-984 ujawnione na rozprawie k- 122 tom I sądowy,)

Oskarżony nie przyznał się również do popełnienia czynu zarzuczonego mu w punkcie I aktu oskarżenia i odmówił złożenia wyjaśnień. Nie uczestniczył w rozprawie .

(dowód : wyjaśnienia C. M. (1) k- 538-539 ujawnione na rozprawie k-122 tom I sądowy)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznaje się do zarzutu oszustwa na szkodę banku (...) S.A. Oddział w Ł. są niewiarygodne. Analiza wyjaśnień oskarżonego złożonych w niniejszym postępowaniu skonfrontowana z tymi złożonymi w postępowaniu o sygn. IV K 156/14 wskazuje, że C. M. (1) w dalszym ciągu zmierza do przerzucenia winy na P. G.. W przedmiotowym postępowaniu oskarżony nie dostarczył żadnych ważkich argumentów, które mogłyby potwierdzić wersję przez niego przyjętą, iż nieprawdziwe dokumenty zostały złożone do banku bez jego wiedzy i zgody.

Konfrontując wyjaśnienia oskarżonego z zeznaniami P. G., Ł. G. (2) na okoliczność przygotowania dokumentów, które były złożone do różnych banków w tym do (...) S.A. stwierdzić należy, że oskarżony wiedział, że informacje w nich zawarte są nieprawdziwe i przygotował je przy współudziale P. G.. Wyjaśnienia oskarżonego od początku nie były konsekwentne, ewoluowały w kierunku umniejszania zakresu odpowiedzialności karnej i z jego treści można wnioskować, że próbuje obarczyć winą P. G. za przygotowanie i przedłożenie nierzetelnych dokumentów. Zasłaniał się w tym celu brakiem wiedzy nie tylko wynikającej z niezajomości języka polskiego ale mającej mieć usprawiedliwienie w cedowaniu na doradcę finansowego przygotowywania całej dokumentacji dla banku (...) oskarżony twierdził, że nie znał kondycji finansowej spółki, której był wówczas od lat prezesem. W ocenie Sądu, to przyjęta linia obrony nie znajdująca odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy. Wyjaśnienia te nie są wiarygodne w zestawieniu z dowodami w postaci zeznań świadków B. K. (1), P. G., W. P. (2), którzy jednomyślnie twierdzili, że oskarżony podejmował decyzje i zajmował się głównie sprawami spółki (...). Również takie wrażenia odniósł pracownik banku (...) S.A, który dokonywali wizji lokalnej (...) spółki (...).

Konsekwencją braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie jest odrzucenie również tezy o braku u niego świadomości przedłożenia przez P. G. nieprawdziwych dokumentów do banku (...) S.A. Wynika to również z analizy podejmowanych przez oskarżonego i świadka czynności w zakresie ubiegania się o kredyt w różnych bankach w tym samym czasie. Wiarygodność oskarżonego, a zarazem P. G. w tym zakresie upada, jeżeli się zważy na fakt, iż zaraz po odmowie udzielenia kredytu w PA-CO Bank tj. 11 marca 2013 roku, P. G. 18 marca 2013 roku otrzymuje wiadomość od J. R. jakie będą potrzebne dokumenty do udzielenia kredytu w banku (...) S.A. W dniu 19 marca 2013 roku składa te same nieprawdnie dokumenty jak do wniosku o kredyt w PA-CO Bank i banku (...). P. G. i C. M. (1) mieli świadomość z jakich przyczyn odmówiono udzielenia kredytu w poprzednich bankach mimo to wystąpili do banku (...) S.A. z tymi samymi dokumentami spółki o udzielenie kredytu. Gdyby oskarżony i świadek złożyli właściwe dokumenty tj. te złożone przez księgowego K. B. (2) do KRS, w oparciu o widniejąca w latach 2011 i 2012 stratę nie uzyskali by kredytu w bankach z uwagi na brak zdolności kredytowej, o czym zeznali poszczególni pracownicy banków w tym banku (...) S.A.

Słusznie uznał Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie IV K 156/14, że język matematyki jest uniwersalny – zarówno dla Polaka jak i dla Włocha cyfry oznaczają to samo. Podobnie, sama konstrukcja bilansu również nie jest specyfiką wyłącznie polską. Sąd niniejszy te wywody w pełni podziela i nie sposób dać wiary oskarżonemu, że nie wiedział jak kształtują się w jego spółce przychody i wydatki oraz jakie ma obciążenia. Nieprawdziwy bilans spółki za rok 2011, który został również złożony do banku (...) S.A. był parafowany przez C. M. (1) (k. 280a). Nie sposób zatem uwierzyć, aby oskarżony wówczas nie zauważył różnicy w przychodach, które na przedmiotowym bilansie wynosiły 6.388.788,02 zł, a zysk: 705.256,25 zł, gdzie faktycznie strata w 2011 roku wynosiła 55.832,57 zł. I o której to stracie miał jednak świadomość wiedzę co sam wyjaśnił, twierdząc że „mniej więcej” był zorientowany w sprawach finansowych spółki i wiedział, że spółka w latach 2011 – 2012 r. wykazywała straty. Nie mniej jednak przy ubieganiu się o kredyt w poprzednich bankach i w (...) S.A. podczas rozmów z pracownikami i przedstawianiu spółki (...), ani razu nie wspomniał, że spółka przynosi straty wręcz przeciwnie przedstawiał ją w dobrej kondycji finansowej. Przedstawiał ją zatem tak jak to wówczas prezentowały spółkę sfalszowane dokumenty, które przedstawione zostały w bankach w tym do (...) S.A. i wprowadzał w tym samym ów pracowników w błąd co do zdolności majątkowych spółki (...).

Wiarygodne okazały się zeznania świadka K. B. (2) w zakresie w jakim świadek zeznaje o okolicznościach związanych z procedurą przygotowania sprawozdań (...) spółki (...) i przedstawianiu ich do podpisu członkom zarządu, a kolejno złożenia w KRS. Jego zeznania są zgodne z treścią załączonych dokumentów z KRS spółki (...). Ważne są również

te części zeznań świadka, w których przedstawia osobę oskarżonego jako zorientowaną w sytuacji finansowej spółki, w którego w ocenie tylko C. M. (1) był główną osobą decyzyjną i tylko z nim przeprowadzał każdorazowo analizę sprawozdania finansowego. Zdarzało się, że zostawiał dokumentację w spółce na kilka dni celem zapoznania się z ich treścią. Jak świadek stwierdził również bilans oskarżony znał, gdyż był również z nim omawiany. Nikt nie zwracał się do niego o sporządzenia dokumentacji, która złożona była do kredytu. Rok 2011 i 2012 zakończył się ze stratą i również potwierdza że 2013 również zakończy się ze stratą. W kolejnych zeznaniach świadek oświadczył, że po sporządzeniu bilansu spółki za każdy rok przez sprawozdania finansowego przedstawiał udziałowcom spółki stan finansowy spółki i referował. Po zatwierdzeniu wysyłał do KRS. A zatem w świetle treści tych zeznań linia obrony oskarżonego o braku wiedzy o jaka była faktyczna sytuacja finansowa spółki w okresie ubiegania się o kredyt również w banku (...) S.A. upada.

Zeznania świadka W. P. (2) Sąd uznał za prawdziwe w zakresie jakim świadek zaprzeczyła, aby podpisy na dokumentach złożonych do banków były naniesione przez nią. Opinia biegłego wykluczyła tą możliwość, zaś brak jest innych dowodów przeciwnych, aby podważyć zeznania świadka.

Za wiarygodne uznano zeznania pracowników banku (...), J. K. i A. R. (1) w zakresie okoliczności związanych z przedstawianiem przez oskarżonego kondycji (...) spółki (...) oraz ujawnieniem nieprawidłowości w danych finansowych dotyczących spółki (...) złożonych w banku a tych w KRS.

Zeznania Ł. G. (2) stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim wskazują na czyny udział oskarżonego oraz P. G. w procedurze pozyskania kredytu z banku (...) S.A. i sporządzenia podrobionych dokumentów (...) spółki (...). Istotne są te części zeznań świadka dotyczące nagranej rozmowy z udziałem P. G. i podrobienia dokumentów oraz fakt, że wszelką dokumentację (...) spółki (...) dla potrzeb pozyskania kredytów w różnych bankach przygotowywał P. G.. Sąd nie daje wiary Ł. G. (2) w zakresie w jakim twierdzi, iż nagrał rozmowę aby pokazać, że to P. G. sfałszował dokumenty bez wiedzy oskarżonego.

Zeznania P. G. są wiarygodne w zakresie w jakim potwierdza fakt ubiegania się o kredyt w (...), otrzymania za pośrednictwem email od J. R. informacji o wymaganych dokumentach. Nadto zeznał, że kredyt ten miał być następnie spłacony po tym jak C. M. (1) otrzymałby kredyt w (...), tymczasem umowa z bankiem (...) została zawarta 22 marca 2013 roku , a zatem po tym jak M. L. w dniu 21 marca 2013 roku sprawdził w Krajowym Rejestrze Sądowym XX Wydziału Gospodarczego w Ł., W związku z tymi ustaleniami wniosek spółki (...) został negatywnie rozpoznany, a M. L. o tej decyzji powiadomił P. G., nie uzasadniając jednak powodu odmowy.

Zeznania M. P. stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim świadek dokonała oceny zdolności kredytowej oskarżonego w oparciu o przedstawionego przez niego dokumenty do kredytu w postaci bilansu, rachunku zysków i strat oraz historii obrotów spółki za okres 6 miesięcy, zawarcia w imieniu banku umowy z oskarżonym, niespełnienia przez oskarżonego warunków umowy dotyczących utrzymania obrotów, braku spłaty zobowiązania.

Zeznania D. K. są wiarygodne w zakresie w jakim świadek twierdzi, że w przypadku przedstawienia rzetelnych dokumentów tych które faktycznie były złożone w KRS dotyczące spółki (...) decyzja o udzieleniu kredytu byłaby odmowna.

Zeznania A. R. (2) i N. P. są wiarygodne w zakresie w jakim oskarżony pomimo wezwań do zapłaty należności na rzecz banku nie dokonał żadnej spłaty oraz ustanowienia hipoteki przymusowej na nieruchomości spółki.

Zeznania B. K. (1) stały się podstawą ustaleń w zakresie w jakim świadek zeznała, że nic nie wiedziała o zaciągnięciu przez oskarżonego w banku (...) kredytu na kwotę 300 000 zł. C. M. (1) był osobą decyzyjną w spółce i to on z P. G. działał w celu ubiegania się o kredyty w bankach.

Sąd nie kwestionował również wiarygodności zeznań pracownika banku (...), który podawał szczegóły nawiązanej z oskarżonym współpracy i szczegóły udzielonego kredytu

W zakresie pozostałych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie budziły one wątpliwości co do ich autentyczności oraz prawdziwości stwierdzanych nimi danych – za wyjątkiem tych ostatecznie uznanych za nieprawdziwe i podrobione, opisanych w sentencji wyroku. Za wiarygodne należało uznać te, które składano do KRS i organów skarbowych. W ocenie Sądu to one dokumentowały rzeczywistą sytuację finansową KRA – MON, a nie te dokumenty, które składano przy ubieganiu się o kredyt w banku (...).

Sąd również uznał za wiarygodne dowód - stenogramu rozmowy pomiędzy P. G. i Ł. G. (2) załączonego do sprawy (k-874). Dowód ten nie był wówczas kwestionowany w sprawie przez oskarżonego, również i w niniejszej sprawie nie czynił wobec niego żadnych zarzutów.

Całościowa analiza zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wskazuje niewątpliwie na to, iż zachowanie oskarżanego C. M. (1) wyczerpało ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k., albowiem bank został wprowadzony w błąd co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, w toku formalności zostały złożone dokumenty (...) spółki (...) stwierdzające nieprawdę co do okoliczności mających wpływ na udzielenie kredytu, doprowadziło to pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym oskarżony działał niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wskazać należy, iż dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia fakt, że początkowo raty kredytu były spłacane, albowiem decydujące znaczenie ma fakt niekorzystnego rozporządzenia mieniem będące wynikiem wprowadzenia w błąd co do okoliczności mających wpływ na udzielenie kredytu.

Wskazać należy, że przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem kierunkowym. Dla wyczerpania jego znamion konieczne jest podjęcie przez sprawcę "umyślnych oszukańczych zabiegów" w drodze podstępu w celu wprowadzenia w błąd podmiot dysponujący in concreto jak w tej sprawie możliwością udzielenia kredytu.

Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Dla odpowiedzialności karnej konieczne jest również ustalenie, że między zachowaniem sprawcy a skutkiem w postaci błędnego wyobrażenia rozporządzającego mieniem o rzeczywistości, w części określającej elementy istotne z punktu widzenia decyzji o rozporządzeniu mieniem zachodzi związek przyczynowy oraz ustalenie, że między zachowaniem sprawcy a rozporządzeniem mieniem zachodzi związek przyczynowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 31 sierpnia 2000 r., II Aka 191/00, Lex; wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 r., IV KKN 618/99, Lex).

Przypisując oskarżonemu popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., Sąd uznał, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (pracownika banku (...)), ale także i to, że doprowadził go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony w celu uzyskania kredytu w kwocie 300 000 zł złożył nieprawdziwe i podrobione dokumenty, mające skłonić bank do udzielenia wnioskowanego kredytu. Miał pełną świadomość, że w chwili zawierania umowy z bankiem (...) kondycja finansowa spółki była odmienna od tej wyrażonej w przedłożonych dokumentach, zaś bezpośrednim celem złożenia oświadczenia zawarcia umowy było uzyskanie kredytu. Oskarżony miał świadomość, że dokumenty finansowe spółki są niezbędne w procedurze zawarcia umowy kredytu i stanowią dla banku uprawdopodobnienie, że kredytobiorca posiada zdolność kredytową i wywiąże się ze zobowiązania.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – w postaci pieniędzy. Ustalono, że kapitał udzielonego kredytu wynosił 300 000 zł i taką też kwotę przyjęto jako wysokość strat banku. Przestępstwo oszustwa popełnione zostało w chwili, gdy pokrzywdzony bank dokonał rozporządzenia swoim mieniem, a więc postawił środki pieniężne do dyspozycji oskarżonemu C. M. (1) na rachunku bankowym otwartym do kredytu. Oskarżony doprowadził tym samym bank do niekorzystnego rozporządzenia kwotą kredytu, który pozostawał w przekonaniu, że oskarżony ma zdolność kredytową. Należy wskazać, że posiadając wiedzę o faktycznej sytuacji finansowej bank nie udzieliłby oskarżonemu kredytu, jednoznacznie fakt ten potwierdzili pracownicy banku (...).

Wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego polegało na złożeniu nieprawdziwych dokumentów wymienionych w sentencji wyroku, co do sytuacji finansowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...), której był wówczas Prezesem i jednym z udziałowców nie zaś na "wprowadzeniu w błąd pracownika banku co do zamiaru wywiązania się z warunków podpisanej umowy o kredyt" (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010r., II KK 150/09, Lex). Chronologia zdarzeń – negocjacji dotyczących kredytu w (...) jest wyraźnym dowodem planu oszustwa, wręcz strategii, wedle której oskarżony wobec pokrzywdzonego budował obraz osoby zamożnej, władającej lub kontrolującej spółkę, osoby której majątek przewyższa kilkakrotnie kwotę kredytu. Zapewniał o tym bank do chwili podpisania umowy.

Dokument spółki (...) w postaci bilansu za rok 2011 i 2012, rachunku zysków i strat za rok 2011 i 2012, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2011 Cit-8, nierzetelnej historii rachunku bankowego a także wniosku z dnia 19 marca 2013 roku o przyznanie kredytu w świetle czynności przedłożenia ich w banku, należy odczytywać jako działanie wypełniające znamiona przestępstwa oszustwa kredytowego z art. 297 § 1 k.k. - nierzetelne pisemne oświadczenie we wniosku o kredyt i przedłożone dokumenty dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu. Oskarżony w chwili zawierania umowy był obciążany zobowiązaniami co wynika z odpisu zupełnego księgi wieczystej, ukrył przed pracownikami banku faktyczną sytuację finansową swojej spółki, która w latach przed zawarciem umowy przynosiła straty, by uzyskać kredyt.

Oskarżony C. M. (1) miał wiedzę, iż dokonanie przestępstwa oszustwa na szkodę banku stanowiło naruszenie przepisów prawa. Zarzucanego mu czynu dokonał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony przy tym nie znajdował się w takiej sytuacji, która zniewalałaby go do podjęcia działania sprzecznego z normą prawną. Oskarżony działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. W przypisanym oskarżonemu występku, działał on w sposób przemyślany, zorganizowany, o czym świadczy sposób przygotowania dokumentów (...) spółki (...) przy współudziale P. G..

Jeżeli sprawca, przedkładając fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty albo składając nierzetelne pisemne oświadczenia, wyłudził kredyt lub bankową pożyczkę pieniężną, działając w z góry powziętym zamiarze ich niespłacenia, zasadna jest kumulatywna kwalifikacja przestępstwa na podstawie przepisów art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Kwalifikacja taka oddaje w pełni kryminalną zawartość przestępstwa, sprawca bowiem wypełnił znamiona oszustwa (art. 286 § 1 k.k.), działając w sposób określony w art. 297 § 1 k.k. Artykuł 297 § 1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec art. 286 § 1 k.k. i nie przewiduje skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czego wymaga art. 286 § 1 k.k. Istotne jest aby osoba przedkładająca podrobione, przerobione, poświadczające nieprawdę lub nierzetelne dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia czyniła to w celu uzyskania dla siebie lub innego podmiotu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego.

Z tych względów Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu art. 270 § 1 kk uznając go za pochłonięty przez dyspozycję art. 297 §1 k.k. (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 marca 2011 r., II AKa 49/11, Legalis nr 340361).

Z powyższych względów Sąd uznał, iż oskarżonemu można przypisać sprawstwo i winę czynu zakwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I wyroku oparł na niebudzących wątpliwości wiarygodnych zeznaniach A. N. (1) i P. P. (1) w zakresie w jakim opisują podjęcie współpracy w celu prowadzenia biznesu i przekazania przez P. P. (1) na ten cel łącznej kwoty 176 250 euro. Świadkowie w sposób szczegółowy opisali okoliczności związane z prowadzeniem rozmów w tym zakresie, umiejscawiając je w odpowiednim czasie i miejscu. Wobec braku dowodów przeciwnym nie sposób nie dać wiary świadkom, iż podawane przez nich fakty odnośnie wspólnego przedsięwzięcia były nieprawdziwe. Świadkowie w miarę konsekwentnie swoje zeznaniach składali zarówno w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie IV K 17/17, ale i w niniejszej sprawie. Ich zeznania uzupełniają się i korespondują z pozostałym nieosobowym materiałem dowodowym, który zostanie w dalszej części uzasadnienia omówiony.

Na poparcie swoich racji A. N. (1) i P. P. (1) przedstawili częściowo dokumenty w postaci kserokopii potwierżeń wymiany walut na kwotę 42 000 euro związane z przekazaniem oskarżonemu pierwszej transzy oraz przelewów stwierdzających fakt wręczenia drugiej transzy gotówki w kwocie 120 000 euro. Mimo, że drobne nieścisłości pojawiły się w związku z okolicznościami przekazywania oskarżonemu pierwszych kwot pieniędzy, ich wysokości i dat, to w świetle zeznań P. P. (1) i A. N. (1) złożonych w sprawie IV K 17/17 i kserokopii wymiany złotych na walutę euro dokonanych w dniach od 2 do 13 listopada 2015 roku, Sąd ostatecznie przyjął, że najpierw w listopadzie 2015 przekazano oskarżonemu kwotę 45 000 euro w siedzibie spółki (...) w obecności P. P. (1) i A. N. (1), a następnie dwa dni później przekazano kwotę 11 250 euro w restauracji (...) w obecności B. K. (1) i syna E. M..

Nie sposób nie dać wiary zeznaniom P. P. (1) i A. N. (1) w zakresie w jakim przedstawiają okoliczności kolejnych spotkań z oskarżonym, odbytych po dokonaniu pierwszej wpłaty pieniędzy w siedzibie spółki przy ulicy (...) w Ł., w placówce banku (...) przy ul. (...), czy w barze (...). P. P. (1) konsekwentnie zeznawał, że oskarżony przy każdym z tych spotkań zapewniał go o powodzeniu biznesu i o przyjeździe przedstawicieli ze Szwajcarii w celu podpisania ostatecznych umów współpracy. Efektem tych spotkań było zebranie przez P. P. (1) wymaganej przez C. M. (1) kolejnej części pieniędzy tj. kwoty 120 000 euro. warunkującej domknięcie przedsięwzięcia. Relacje składane w tym zakresie przez świadków P. P. (1), A. N. (1) i A. P. są na tyle spójne i jasne, że nie sposób odrzucić tezy, że gdyby oskarżony nie stwarzał pozorów wiarygodności zawartej umowy i jej realizacji, to świadkowie Ci nie prowadziliby z nim dalszych pertraktacji, a na pewno nie przekazaliby żadnych pieniędzy. Do końca pokrzywdzeni byli pewni, że przedstawiciele firmy ze Szwajcarii przyjadą na umówione spotkanie w dniu 26 stycznia 2016 roku o godzinie 20:00, o czym zapewniał ich sam oskarżony w dniu 25 stycznia 2016 roku.

Zeznania P. P. (1) w zakresie organizowania zbiórki wymaganej ilości pieniędzy odnajdują odzwierciedlenie w wiarygodnych dokumentach wypłat z dnia 11 stycznia 2016 roku kwot 45 000 zł i 50 000 zł oraz zeznaniach A. P., która przekazała mężowi kwotę 95 000 zł. Odnajdują odzwierciedlenie w wiarygodnych zeznaniach E. N. i dokumentów wypłat z bankomatu kwot 50 000 zł i 40 000 zł. E. N. łącznie przekazała P. P. (1) kwotę 200 000 zł i 20 000 euro. Również fakty te potwierdza A. N. (1), który uczestniczył w spotkaniu wówczas przekazano oskarżonemu kwotę 120 000 euro, którą następnie kazał świadkowi wpłacić na rachunek bankowy firmy (...) Italia Special. Zliczając kwoty pieniędzy przekazane przez E. N. uznać należy, że w świetle dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, pozostałą część pieniędzy zorganizował P. P. (1).

Zeznania P. P. (1) i A. N. (1) w zakresie planowanego biznesu z udziałem oskarżonego odnajdują odzwierciedlenie w częściowych zeznaniach B. K. (1) dlatego też nie sposób ich odrzucić. Co prawda świadek stara się od początku twierdzić, że nie miała wiedzy odnośnie okoliczności zawarcia spornej umowy handlowej przez oskarżonego i przekazywanych jakichkolwiek pieniędzy przez P. P. (1), to w świetle wiarygodnych zeznań A. N. (2) i świadka, jej wersja wydarzeń w znacznej części upada. Taki wniosek można wyprowadzić z analizy składanych przez świadka zeznań przed niniejszym Sądem, które warto uwydatnić i omówić. W ocenie Sądu zeznania B. K. (1) stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim świadek opisała pozycję oskarżonego i swoją w dwóch firmach. Potwierdziła, że wspólnie z oskarżonym prowadziła działalność gospodarczą. Oskarżony był pełnomocnikiem w spółce (...) oraz w I. Italia Special i to on zajmował się sprawami finansowymi, płatnościami, zamówieniami, to on miał dostęp do rachunków bankowych spółki . B. K. prowadziła obsługę klienta i zajmowała się sprzedażą.

Nie mniej istotne są te części jej zeznań, w których świadek opisuje relacje biznesowe prowadzone od sierpnia 2015 roku z udziałem C. M. (1), A. N. (1) i P. P. (1). Chociaż świadek twierdziła, że nie uczestniczyła w prowadzonych rozmowach to stanowczo podkreśliła, że spotkania między nimi odbywały się w biurze i dosyć często. Miała zatem pewną wiedzę o okolicznościach związanych z udziałem wskazanych świadków i oskarżonego. Z relacji drugiej strony tej transakcji wynika, iż B. K. uczestniczyła w części rozmów, była obecna przy przeliczaniu przez C. M. pieniędzy od P. P. . Rozmawiała na temat sklepów wolnocłowych z P. P. i A. N. dopytywała o postępy w rozmowach. Przedstawiając zatem wersję, iż nie miała żadnej wiedzy o planowanym przez P. P. biznesie są niewiarygodne.

Ponadto B. K. zeznała, że od 2015 roku i 2016 roku to oskarżony miał dostęp do jej rachunków bankowych i to on dokonywał płatności leasingowych oraz opłat kredytów. Nie wiedziała, że na jedno z kont należących do firmy

(...) wpłynęła kwota 100 000 euro, bo nie miała dostępu do tego konta przez Internet. Dopiero z chwilą okazania przez prokuratora dokumentacji, zauważyła, że oskarżony wypłacał pieniądze w gotówce, które poszły też na zapłatę zobowiązań firmy (...). Nie wykluczała sytuacji, że to C. M. (1) mógł podpisać jakiś kontrakt z firmą szwajcarską. Potwierdziła, że A. N. (1) przyjeżdżał do firmy i żądał zwrotu przekazanych C. C. pieniędzy, a na ten fakt pokazywał wykonany przelew na kwotę 100 000 euro. Wiarygodne są również te zeznania, w których świadek zeznała, że C. M. (1) zaraz po otrzymaniu wszystkich pieniędzy, wyjechał i nie kontaktował się z wierzycielami. Potwierdzają to zeznania A. N. (1), który próbował ustalić z synem E. M., gdzie przebywa oskarżony. Okoliczności pojawienia się oskarżonego po zniknięciu podają w swoich zeznaniach P. P. (1) oraz A. N. (1), którzy próbowali porozmawiać z oskarżonym na terenie spółki (...), wówczas oskarżony staranował swoim samochodem pojazd P. P. (1) i zaczął uciekać. Fakt ten podaje w swoich zeznaniach B. K. (1). Warto podkreślić, iż z relacji pokrzywdzonego i świadka A. N. po wpłaceniu pieniędzy B. K. zmieniła sposób zachowania wobec wyżej wymienionych osób twierdząc, że nie ma z tą sprawą nic wspólnego. Znamienne, iż po pojawieniu się oskarżonego w firmie nie doprowadziła do spotkania z P. P. i wyjaśnienia sprawy, ukrywała bytność oskarżonego w firmie i ostatecznie razem z nim uciekała samochodem pomimo, iż twierdziła, że nie pozostaje z oskarżonym w relacji intymnej od jakiegoś czasu.

Nie są zatem wiarygodne te części zeznań B. K. (1), w których zaślania się całkowitym brakiem wiedzy o okolicznościach związanych z przekazywaniem na rzecz oskarżonego pieniędzy przez A. N. (1) i P. P. (1), czy łączącej ich z oskarżonym umową biznesową. Świadek była obecna podczas przekazania kwoty 11 250 euro oskarżonemu przez P. P. (1) i A. N. (1) w restauracji (...), na co wskazują zeznania P. P. (1), A. N. (1) i A. P., w tym zakresie brak jest dowodów przeciwnych podważających wersje prezentowane przez świadków. Również Sąd nie daje wiary zeznaniom B. K. (1) odnośnie braku wiedzy o wpłynięciu kwoty około 110 000 euro na rachunek firmy (...) Italia Special i dokonywanych na nim innych transferów pieniędzy. W świetle analizy dokumentacji z rachunku bankowego I. i ujawnionych operacji finansowych, nie można dać wiary świadkowi, iż nie przekazała oskarżonemu danych umożliwiających dostęp do rachunku i dokonywanie operacji przez Internet. Świadek jednak jawi się jako osoba dobrze rozeznana w prowadzeniu działalności gospodarczej KRA-MON i I., jest niewiarygodne, aby nie wiedziała co robi oskarżony na rachunkach bankowych jej firmy, zwłaszcza wtedy kiedy zaczęli nachodzić ją A. N. (1) i P. P. (1) żądając zwrotu dużej sumy pieniędzy. Zeznania świadka, że nie wiedziała jakie dokonywane są operacje finansowe na rachunku firmy (...) w sytuacji, gdy sama wypłaciła w gotówce z rachunków jej firmy łącznie około 1800 euro są również niewiarygodne.

Warto przypomnieć, że ocena dowodu z zeznań świadka jest wypadkową oceny treści wypowiedzi danej osoby oraz oceny okoliczności dotyczących samej osoby – jej poziomu umysłowego, osobowości, cech charakteru, wiedzy i umiejętności w pewnych obszarach ludzkiej aktywności, w których funkcjonuje ona zawodowo, zasobu ogólnego doświadczenia życiowego, stanu emocjonalnego podczas przesłuchania.

Mając zatem na uwadze powyższe argumenty należy uznać, że zeznania B. K. (1) w zakresie jakim umniejsza swoją rolę w transakcji między A. N. (1), P. P. (1) a oskarżonym i dokonywanych operacji finansowych na rachunku firmy (...) są po prostu niewiarygodne. Oceniając moc dowodową jej zeznań Sąd miał na uwadze fakt, iż występowała ona w charakterze oskarżonej w sprawie wyłączonej do odrębnego postępowania i była bezpośrednio zainteresowana przedstawieniem siebie w możliwie najlepszym świetle. Sąd pragnie jeszcze raz podkreślić, że oceniając zeznania świadków P. P. (1) i A. N. (1) i uznając je za wiarygodne, Sąd nie tracił z pola widzenia faktu, iż zeznania te były uszczegółowiane w toku postępowania. Jednak podkreślić należy, że Sąd nie jest zobowiązany do weryfikowania za pomocą dowodów faktów i tez domniemywanych w sposób dowolny i abstrakcyjny, o dowolnie określonym ich związku przyczynowym ze zdarzeniem, gdy jednocześnie pozbawione one są racjonalnego uwiarygodnienia. Możliwe jest teoretyczne stworzenie wielu hipotetycznych, mniej lub bardziej prawdopodobnych wersji przebiegu zdarzenia. Uzyskanie dowodów negatywnych odnośnie każdej z tych wersji i tym samym odrzucenie każdej z nich jako obiektywnie i absolutnie niemożliwej jest nierealne. Sąd nigdy nie ma bowiem „bezwzględnej” pewności prawdziwości ustalonych faktów (nawet samooskarżenia mogą okazać się fałszywe). Pewność osiągnięta w postępowaniu karnym nie ma cech pewności matematycznej, lecz jest prawdopodobieństwem tak wysokiego stopnia, że z punktu widzenia potrzeb praktycznych procesu karnego można mówić o pewności.

Dlatego treść złożonych przez nich zeznań w śledztwie, jak i ich bezpośrednia ocena na rozprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że świadkowi ci przedstawili przebieg zdarzeń z udziałem C. M. (1) i B. K. (1) w sposób niezgodny z prawdą.

Sąd uznał za wiarygodne dokumentację załączoną przez pełnomocnika pokrzywdzonego i historie rachunków bankowych I. I. Special prowadzonych w banku (...) S.A. (...), (...) i (...). Szczegółowa analiza operacji finansowych dokonywanych przez oskarżonego wskazuje w jaki sposób, kiedy i na jakie cele przekazywał pieniądze, które pochodziły od P. P. (1). Praktycznie od momenty przekazania pieniędzy od firmy (...) S.A. oskarżony dokonywał rozdysponowania tych pieniędzy, nadto dokonywał szeregu wypłat w gotówce dużych sum. Również B. K. (1) robiła wypłaty w gotówce euro. Nadto z pieniędzy pozyskanych od P. P. dokonano opłat z tytułu różnych zobowiązań i na rzecz różnych podmiotów. Okoliczności te są istotne z punktu widzenia znamion przestępstwa oszustwa, bowiem nie uprzedzając w tym momencie rozważań prawnych zasygnalizować wypada, że oskarżony rozdysponował pieniędzmi pokrzywdzonego w sposób niezgodny z warunkami umowy zawartymi między P. P. (1) i A. N. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. N. i P. P., w zakresie w jakim twierdzili, że firma (...) S.A. wpłacone przez nich pieniądze, po kilku dniach przelała na konto firmy (...). Potwierdza to bowiem dokumentacja bankowa, z której wynika, iż pieniądze wpłacone przez A. N. na konto firmy (...) S.A. w kwocie 120 000 euro po pomniejszeniu o kwotę 10 000 euro rzekomej prowizji, w dniach 18 i 19 stycznia 2016 roku zostały przelane na rachunek bankowy należący do I. I. Special o numerze (...) odpowiednio w kwotach 70 000 euro oraz 40 000 euro.

Zeznania A. P. stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie, w jakim świadek ujawniła swoją wiedzę na temat przekazania wspólnych oszczędności przez P. P. (1). Świadek w ocenie Sądu jest wiarygodna mimo, że jej informacje o planowanym przedsięwzięciu przez męża są szczątkowe.

Zeznania E. N. Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek opisała okoliczności związane przekazaniem P. P. (1) kwoty 200 000 zł i 20 000 euro, stanowiące jej oszczędności, relacji jakie z pokrzywdzonym utrzymywała od lat w raz z jej synem T. N.. Jej zeznania korespondują z wiarygodnymi zeznaniami T. N. w zakresie okoliczności przekazania pieniędzy oskarżonemu oraz planowanego przedsięwzięcia gospodarczego. Chodź świadek nie uczestniczył bezpośrednio w uzgadnianiu warunków przedmiotowego biznesu i pełnił rolę niejako przyszłego beneficjenta oraz wszelkie informacje posiadał ze słuchu od P. P. (1), to ten fakt nie deprecjonuje wartości jego zeznań, bowiem korespondują one z pozostałym materiałem z osobowych i nieosobowych źródeł dowodowych omówionych przez Sąd powyżej.

Nie ulega wątpliwości, iż zarówno P. P. jak i E. N. nie mieli wiedzy o warunkach prawnych i faktycznych założenia i prowadzenia sklepów wolnocłowych. Ocena zeznań P. P. wskazuje na jego niewiedzę, naiwność połączoną z dużą wolą zainwestowania pieniędzy i uzyskania z tej inwestycji zysków. Sąd uznał, iż w głównej mierze owa niewiedza była podstawą wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd przez C. M. i wykorzystania pozyskanych pieniędzy na biznes dla własnych potrzeb.

Zeznania K. K. sąd pominął w ocenie, z uwagi, że świadek nie wносиła nic istotne co miałyby znaczenie dla ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Oskarżony zrezygnował z możliwości przedstawienia własnych wersji wydarzeń przed sądem. Tylko podczas przesłuchania w śledztwie oskarżony stwierdził, że nie przyznaje się do zarzucanego czynu i odmówił wyjaśnień twierdząc, że złoży je w późniejszym terminie po zapoznaniu się z dowodami. Oskarżony przez cały etap śledztwa nie ujawniał żadnych informacji, nie odnosił się również do żadnych dowodów.

Należy podkreślić, że wyjaśnienia osoby postawionej w stan oskarżenia są nie tylko dowodem w postępowaniu, ale także sposobem, środkiem służącym do obrony i zaprzeczanie własnemu udziałowi w czynie zabronionym nie jest w postępowaniu przed sądem niczym wyjątkowym. Dlatego właśnie wyjaśnienia osoby nie przyznającej się do dokonania zarzucanego jej czynu powinny podlegać szczególnie wnikliwej ocenie. Mogą zostać uznane tylko za wiarygodne jeśli nie są sprzeczne z pozostałym zebrany materiał dowodowy.

W przypadku tych szcątkowych wyjaśnień ta sprzeczność jednak zachodzi w znacznym stopniu. Za oceną taką skłania analiza zeznań omówionych świadków, dotyczących poszczególnych zdarzeń z udziałem oskarżonego. Sąd odmówił wiary oskarżonemu w zakresie w jakim nie przyznał się do zarzucanego czynu, uznając je za wyraz przyjętej linii obrony.

W świetle powyższych dowodów można wysunąć następujące wnioski, iż C. M. (1) zawarł z P. P. (1) umowę odnośnie wspólnego biznesu, przy udziale pośrednika A. N. (1) oraz inwestorów E. N.. Oskarżony wykorzystał swoją pozycję w spółce (...) i I. Italia Special jako pełnomocnik oraz podejmował wszelkie decyzje przed, jak i w trakcie realizacji umowy, w szczególności co do wysokości, terminów wpłat pieniędzy na poczet realizacji przedsiębranego przedsięwzięcia. Oskarżony prowadził negocjacje z P. P. (1) i A. N. (1), w różnych miejscach na terenie Ł., między innymi na terenie spółki (...), pod bankiem (...), w restauracji, jak również rozmowy z firmą (...) S.A. z Szwajcarii, wskazując ostatecznie A. N. (1) numer rachunku, na jaki ma być dokonana wpłata. Po wpłacie wymaganej ilości pieniędzy przez A. N. (1) na konto firmy (...) S.A. oskarżony zapewniał, że wszystko jest w porządku, budował obraz transakcji, która ma dojść do skutku, proponując przyjąć przedstawicieli firmy (...) S.A. w restauracji. Ostatecznie jak wynika z ustaleń faktycznych oskarżony nie dochował umówionych warunków i zniknął na dłuższy czas, nikt nie miał żadnych informacji o miejscu jego pobytu oraz nikt ze Szwajcarii nie przyjechał. Pieniądze w części wróciły na konto firmy (...) i były rozdysponowane przez oskarżonego i B. K.

Istotą przedmiotowej sprawy dla Sądu było ustalenie, nie tylko tego, czy doszło do niewywiązania się przez oskarżonego C. M. (1) z obowiązku podjęcia wspólnego przedsiębranego przedsięwzięcia biznesowego, po uprzednim otrzymaniu zapłaty kwoty 176 250 euro i odpowiedzialnym był za to C. M. (1), ale również i nade wszystko ustalenie, czy jego działanie było ukierunkowane na wprowadzenie w błąd kontrahenta P. P. (1) i A. N. (1) co do faktycznych możliwości wywiązania się z zobowiązania (a zatem, że w chwili składania oferty wspólnego interesu za pośrednictwem A. N. (1) istniał zamiar niezrealizowania umowy .

Zgodzić się należy , ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 28 lipca 2010 roku, w sprawie II KK 21/10 (LEX nr 619605), zgodnie z którym „nie każda przecież, nawet nierzetelna realizacja stosunku zobowiązaniowego oznacza automatyczne zrealizowanie znamion oszustwa. Innymi słowy odpowiedzialności za przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. nie można bowiem zredukować do odpowiedzialności za dług, wynikający z niewykonania umowy” (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18.11.2008 r., II AKa 167/08, opubl. Prok. i Pr.)

A zatem, podstawowym kryterium rozgraniczającym oszustwo od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilno – prawnym jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru w każdym przypadku przeprowadzona zarówno przy uwzględnieniu elementów podmiotowych, jak i przedmiotowych. Jak słusznie twierdzi się bowiem w judykaturze, zamiar sprawcy – choć istnieje tylko w jego świadomości (ściślej: w sferze woluntarnej) – jest faktem (psychologicznym), podlega więc identycznemu dowodzeniu jak okoliczności ze sfery przedmiotowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.10.1993 r., II Akr 141/93, opubl. KZS 1993/10/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.06.1974 r., II KR 339/73, opubl. OSNKW 1974, z.10). Zamiar sprawcy jest wynikiem jego świadomości i będąc określonym ogniwem procesu psychicznego może być ujawniony tylko na podstawie zachowania się sprawcy, chyba, że on sam słowami ujawni swój zamiar. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie na potrzebę dokonania rekonstrukcji procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice sprawcy na podstawie okoliczności podmiotowych takich jak osobowość sprawcy, jego charakter, usposobienie, poziom umysłowy, reakcja emocjonalna, zachowanie w stosunku do otoczenia, tło i powody zajęcia, zachowanie przed dokonaniem czynu i potem w stosunku do pokrzywdzonego. Konstatując powyższe podzielić należy poglądy zawarte w licznych wyrokach Sądu Najwyższego (z dnia 31.05.1977 r., II K 111/77; z dnia 18.08.1974 r., IV KR (...), opubl. OSNKW 1974/222; z dnia 31.08.1974 r., III KR 199/73, opubl. OSNKW 1974/25; z dnia 07.04.1977 r., III KR 61/77, opubl. OSNPG 1977/7-8/55; z dnia 14.04.1977 r., III KR 62/77, opubl. OSNPG 1977/10/81; z dnia 06.04.1974 r., II KR 339/73, opubl. OSNKW 1974/10/184).

Wprowadzenie w błąd to wytworzenie w świadomości innej osoby fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości, natomiast wyzyskanie błędu polega na zaniechaniu skorygowania błędnego przekonania powstałego w świadomości pokrzywdzonego bez udziału sprawcy. Rezultatem jest doprowadzenie innej osoby do mylnego wyobrażenia o jakichś okolicznościach lub faktach mających znaczenie dla podjęcia decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem.

C. M. (1) celowo wprowadził w błąd P. P. (1) co do okoliczności decydujących o rozporządzeniu jego mieniem, tj. o spotkaniu z przedstawicielami ze Szwajcarii w celu podpisania kontraktu oraz o możliwościach zrealizowania gospodarczego przedsięwzięcia.. Kilkakrotnie zapewniał o spotkaniu, nawet dzień przed swoim zniknięciem w dniu 25 stycznia 2016 roku, budował obraz finalizacji zakładanego przez pokrzywdzonego biznesu. Postępowanie C. M. (1) należy uznać za świadomie zmierzające do wprowadzenia w błąd P. P. (1), ale i również A. N. (1), z którymi ustnie uzgadniał warunki podjętego wspólnie biznesu. Zauważyć przy tym należy, iż oskarżony wykorzystał w swym działaniu błąd pokrzywdzonego, który będąc pewnym, że oskarżony jest rzetelnym i wiarygodnym partnerem handlowym, a ocenę tę wzmacniał fakt wieloletniej zażyłej znajomości oskarżonego z A. N. (1), przekazał mu tak dużą sumę pieniędzy ufając, że ten wywiąże się z tego do czego się zobowiązał.

Tymczasem oskarżony po przelaniu pieniędzy realizuje przelewy na inny rachunek, z którego następnie dokonał spłat własnych zobowiązań tj. na rzecz funduszu leasingowego, Millennium (...) za spłatę samochodu, czy na rzecz (...). Ponadto dokonał szeregu wypłat gotówkowych znacznych sum w okresie od 19.01.2016 roku do 25.01.2016 roku. Działania te wskazują, że od początku oskarżony nie miał zamiaru, a nawet możliwości wywiązania się z umowy. Jego celem było uzyskanie pieniędzy i zaspokojenie własnych potrzeb. Warto podkreślić, że dla czynu zabronionego, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k. obojętne jest to, czy pokrzywdzony mógłby zweryfikować twierdzenia sprawcy na temat jego rzeczywistej kondycji finansowej bądź obrazu jaki ten starał się wykreować, a w konsekwencji czy też mógł wykryć błąd przy dołożeniu choćby znikomej staranności, bowiem swoista niefrasobliwość podmiotów pokrzywdzonych przejawiająca się w niedostatecznym zaangażowaniu w weryfikację oświadczeń dłużników, nie uzasadnia wyłączenia odpowiedzialności sprawcy z tytułu przypisanego mu czynu” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, dnia 7.07.2016r. II AKa 153/16, KZS 2016/12/68, LEX nr 2108572). Odnosząc się do powyższych twierdzeń uznać należy, iż dla ustalenia, iż oskarżony dopuścił się oszustwa nie ma znaczenie przygotowanie inwestorów do uzgodnionego przedsięwzięcia gospodarczego.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, czynności składające się na zrealizowany przez oskarżonego czynu rozciągnięte zostały w czasie, którego wyznacznikami były daty poszczególnych sprawczych zachowań, polegających na prowadzeniu rozmów i przyjęciu trzykrotnie pieniędzy i na doprowadzeniu do 12 stycznia 2016 roku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonych. Niewątpliwie oskarżony podejmując te działania, postępowała nie tylko w krótkich odstępach czasu, ale i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Składały się one bowiem z pojedynczych, powtarzających się i jednorodnych czynności, związanych z zapewnieniem realizacji spotkania z kontrahentami ze Szwajcarii, w celu wyłudzenia od pokrzywdzonych pieniędzy, dlatego też uzasadnionym było ich zakwalifikowanie jako jednego, ciągłego czynu zabronionego, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk, bowiem oskarżony dopuścił się czynu w stosunku do mienia znacznej wartości.

Oskarżony jest osobą zdrową psychicznie. W sprawie nie zaistniały żadne okoliczności, które wyłączałyby winę czy bezprawność czynu. Oskarżony nie znajdował się przy tym w żadnej nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej, która zmusiłaby go do podjęcia działania sprzecznego z normą prawną.

Wymierzając oskarżonemu C. M. (1) karę za przypisane mu przestępstwa, Sąd oprócz dyrektyw wymiaru teje określonych w art. 53 § 1 k.k., uwzględnił także okoliczności obciążające, a to: znaczny stopień społecznej szkodliwości i winy przypisanych mu czynów, wyrażający się rażącym nadużyciem zaufania udzielonego mu, jako stronie obu zawartych umów, premedytację w działaniu przejawiającą się w skrupulatnym, rozciągniętym w czasie wykonywaniu znamion oszustwa oraz działanie z niskich pobudek w celu osiągnięcia nienależnego zysku, oraz co bardzo istotne wysokość wyrządzonej szkody, jak również zachowanie po popełnieniu przestępstwa, przejawiające się w ukrywaniu i

braku po stronie oskarżonego jakiegokolwiek woli naprawienia wyrządzonej szkody. Nadto w przypadku czynu z punktu II wypełnienie jednym zachowaniem znamion dwóch przepisów ustawy.

Jedyną okolicznością łagodzącą jest fakt, że oskarżony w chwili popełnienia każdego czynów był osobą niekaraną, nie mniej jednak należy podkreślić, że w chwili wydania niniejszego wyroku wobec skazanego w dniu 20 marca 2017 roku wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 5 lat próby za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k.

W zakresie podstawy wymiaru kary co do przestępstw przypisanych oskarżonemu C. M. (1), Sąd uznał że:

I. za czyn przypisany w punkcie I. wyroku zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 10, na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 złotych;

II. za czyn przypisany w punkcie II. wyroku zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 10, na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 złotych; .

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe i wymierzył C. M. (1) karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Przy wymiarze kary łącznej, Sąd miał na uwadze, że w świetle utrwalonego już orzecznictwa sądów zastosowanie pełnej absorpcji możliwe jest wtedy, gdy pomiędzy kolejnymi przestępstwami zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy, w tym również czasowy. Zastosowaniu tej zasady sprzeciwia się popełnienie ich na szkodę różnych podmiotów pokrzywdzonych i odstęp czasowy między popełnionymi czynami. Nadto im bliższy jest ten związek tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji kar, im mniejszy - zasada ich kumulacji. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wyłącznie wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy. Zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, w tym rodzaj popełnionych przestępstw i zachowania się oskarżonego, ocena taka byłaby nieuzasadniona.

Ponieważ oskarżony C. M. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd – na podstawie art. 33 §1, 2 i 3 k.k.– wymierzył oskarżonemu dodatkowo stosowne kary grzywny. Kary grzywny zarówno w jej wymiarze zasadniczym odzwierciedlającym zawartość bezprawia w przypisanych oskarżonemu czynach, jak i ustalającym wysokość stawki dziennej, w dostatecznym stopniu uwzględnia możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego. Przy wymiarze kar grzywny Sąd kierował się aktualną sytuacją materialną oskarżonego, który jest współnikiem w nieruchomości o znacznej wartości wartej kilka milionów złotych, ale też wysokością korzyści, którą osiągnął z popełnienia każdego z przestępstw, a które to dotychczas przez pokrzywdzonych nie zostały w pełni odzyskane. Ilość stawek dziennych grzywien orzeczonych wobec oskarżonego uwzględniała rozmiar społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw i stopień winy . Wysokość stawki Sąd miarkował w oparciu o dochody oskarżonego , jego sytuację osobistą, majątkową .

W ocenie Sądu, wymierzone kary spełnią swoje cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego . Pokażą mu nieopłacalność przestępstwa i będą stanowiły bodziec do naprawy swojego postępowania w przyszłości. Powyższe rozstrzygnięcie jest konieczne również ze względów ogólnoprewencyjnych, albowiem orzeczone kary wytworzą w społeczeństwie przekonanie , iż przestępstwo tego rodzaju nie jest opłacalne i musi się spotkać z należytą , adekwatną reakcją karną.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec C. M. (1) kara łączna pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny są sprawiedliwe i słuszne w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowią zasłużoną

dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Są one także współmierne do opisanego wyżej stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz stopnia ich winy, który należy ocenić jako wysoki. Kary te nie mogą być uznane za nadmiernie surowe, zważywszy w szczególności na okoliczność, iż oscylują one bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia, zaś w przypadku oskarżonego zasadniczo brak było okoliczności łagodzących (z wyjątkiem jednej – niekaralności w chwili popełnienia czynu), przy istnieniu szeregu okoliczności obciążających. W przypadku oskarżonego C. M. (1) w podjętych rozważaniach Sąd badał, aby kary nie wykraczały poza rzeczywistą potrzebę, ale i wziął również pod rozwagę fakt, iż wymierzona kara nie może być utożsamiana z jej nadmierną łagodnością, graniczącą z poczuciem bezkarności. Właściwą jest bowiem kara celowa, uwzględniająca wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, sprawiedliwa i akceptowana społecznie, takie cele spełnia wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny.

Konsekwencją uznania sprawstwa i winy w zakresie przypisanych czynów Sąd na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz:

- Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w kwocie 300 000 (trzystu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia orzeczenia

-P. P. (1) i A. P. solidarnie kwoty 481.252,44 (czterystu osiemdziesięciu jeden tysięcy dwustu pięćdziesięciu dwóch złotych czterdziestu czterech groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się orzeczenia

-E. N. kwoty 200.000 (dwustu tysięcy) złotych i 20.000 (dwudziestu tysięcy) euro wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się orzeczenia ;

Sąd bazował na poczynionych w tej sprawie ustaleniach faktycznych , z których wynikało , iż pokrzywdzeni zainwestowali wskazane wyżej kwoty przy czym tylko E. N. część pieniędzy miała ulokowanych w euro i nie zamieniała tej kwoty na złotówki . W pozostałych przypadkach pokrzywdzeni dysponowali konkretną kwotą w złotówkach , którą zamienili na euro. Zasadnym było zatem orzeczenie w tych przypadkach obowiązku naprawienia szkody w kwotach , które wówczas zainwestowali w walucie polskiej.

Na podstawie art. 230 §2 k.k. Sąd orzekł o dowody rzeczowe w postaci: umowy o kredyt (Drz (...)), pełnomocnictwa do dysponowania środkami na rachunku bankowych (Drz (...), Drz (...)), aneks nr (...) do umowy (Drz (...)), wniosek o kredyt (Drz (...)), korespondencja mailowa prowadzona ze strony banku (Drz (...)), (Drz (...)) nakazując ich zwrot do Banku (...) jako uprawnionemu podmiotowi.